

U čast Svetom Savi

U subotu 26. januara u organizaciji SU PSD Poštar, Novi Sad, a uz učešće oko 120 planinara, ljubitelja prirode i građana održana je 29. Svetosavska akcija na Fruškoj gori.

Udruženje Poželi želju je bilo najmasovnije sa 44 učesnika.

Posle pevanja svetosavske himne kolone je krenula ulicama Sremskih Karlovaca ka groblju i grebenu. Sneg dubine i do 50 cm znatno je otežavao kretanje ali zahvaljujući mladoj i spremnoj ekipici na čelu kolone sneg je prćen i omogućen je prolazak planiranom trasom ka Stražilovu i planinarskom domu.

U domu je bila nešto duža pauza, polovina grupe se opredelila za dužu stazu koja je dalje vodila ka domu pod Glavicom i Paragovu a ostatak ekipe je najpre krenuo preko Čerata ka Karlovcima ali zbog nanosa snega smo se ubrzo vratili i silazak do početne tačke našeg pešačenja izvršili asfaltnim putem koji je takođe bio prekriven snegom ali utabanim tako da nam nije pravio smetnju pri kretanju.

Po već dobrom običaju posle akcije Mila je bila najviše raspoložena za pisanje:

Uskliknimo s ljubavlju svetitelju Savi!

Još kao mala sam čula kako sveti Sava Dunav zaleđava. I zaista mi se dogodilo nekoliko godina u nazad da sam se na taj dan žestoko zaledila. Hladoća nije razlog zbog kojeg bih lepote

zimskih pejzaža posmatrala kroz prozor tople sobe i zato sa velikom radošću, 26.januara, uoči Savin dana, u subotu, ustajem u ranu zoru, kako bih sa još četrdesettri člana udruženja ljubitelja prirode „Poželi želju“ stigla na vreme u Sremske Karlovce. Uspevamo, sa malo zakašnjenja, da se probijemo do Novog Sada, slabo očišćenim autoputem Subotica-Beograd.

U Karlovcima, ispred crkve svetog Nikole, čekaju nas naši drugari iz još dva planinarska kluba, novosadskog Poštara i somborskog Seltika. Pešačenje su organizovali novosađani u čast svetitelja Save. Kao i uvek pre akcije peva se svetosavska himna. Upoznajem čoveka koji me oduševljava svojim fotografijama, Gorana Vučićevića i njegovu divnu porodicu.

I evo, Siniša Petrov, naš domaćin, najavljuje polazak prema Stražilovu. Kolona, nas stosedamnaest kreće prema snežnim padinama Fruške gore. Idemo levo od centra Karlovaca, najpre kroz naselje, prema grbenu koji gleda na Dunav. Snega ima poprilično, ali sve do izlaska na čistinu hodamo bez zastoja. Na uzvišenju iznad grada, neko pokazuje na kapelu mira i govori da je baš na današnji dan, pre 320 godina, potpisan karlovački mir između Austrije i njenih saveznika na jednoj strani i Turske na drugoj. Na mestu gde je kasnije sagrađena kapela mira, bio je šator u kome je mir potpisan.

Izlazimo iz naselja, sa naše desne strane je groblje, a iznad vidikovac na Magarčevom bregu. Sa leve strane je Dunav, a do njegovih obala se spuštaju voćnjaci i vinogradi. Sve je zatrpano čistim, blistavo belim snegom. Nama, koji smo daleko od čela kolone je dosta lako da hodamo, ali gledajući smetove sa strane, razmišljam kako je vođi akcije koji prvi prti duboki sneg. I moj peh! Okrenem se da napravim tu fotografiju Dunava do mosta kod Beške, a ono klik,klik,klik... Prazna baterija u fotoaparatu. To nije bilo nerviranje, to je bio kaos u mojoj glavi. Ali, tu su Keti i Pera da me teše, da mi vrate osmeh na lice. I šta ću, tu je telefon kao alternativu. Nisam mogla da zamislim da ne ovekovečim ove magične pejzaže. Toliko snežnih skulptura, u belo ogrnut žbun, snežni čokoti, čipkasto bele zavejane grančice i zaleđen Stražilovački potok

moraju da budu na mojim slikama. Gdegod se okrenete čeka vas neka čarobna slika. Odjednom pored mene, kroz sneg protutnji crni pas, labrador. Prevrnem se i upadnem u sneg, cela, ne vidim se, smejem se kao luda. Pored prtine kojom hodamo stoje sanke. Dolazim u iskušenje da ih uzmem i spustim se niz padinu, tek tako, kao da imam sedam godina. Da se spuštam i vrištim iz sveg grla. Ipak, samo produžavam prema planinarskom domu. Prolazimo kroz snežne tunele povijenih grana, kao da smo u čarobnjakovoj šumi.

U planinarskom domu smo se malo zgrejali i krenuli, jedna grupa prema Paragovu, a druga, u kojoj sam i ja, nazad u Sremske Karlovce. Najpre smo probali da hodamo grebenom iznad naselja, ali je to bila skoro nemoguća misija. Smetovi su bili toliko visoki da bi nam za tu deonicu trebalo dvostruko više vremena nego obično, a mi ga nismo imali dovoljno. Zato smo se vratili raščišćenim putem od Stražilova. Raziđoše se oblaci i ogreja sunce. Koliko se tek tada sve zablistalo i još nas više ozarilo. I onda, polako do Karlovaca, uživajući u svakom koraku. I želela sam da malo više vremena posvetim tom istorijskom gradiću, da se divim svakoj građevini: najstarijoj srpskoj gimnaziji, sabornoj crkvi, patrijaršiskom dvoru, bogosloviji, česmi četiri lava... I jesam, uživala sam prolazeći tim ulicama, pored fasada koje čuvaju mnogo vekova stara sećanja. Lep je osećaj koračati istim ulicama kojima su hodali maturanti karlovačke gimnazije: Branko Radičević, Vida Ognjenović, Jovan Hristić, Jovan Sterija Popović, Borislav Mihajlović Mihiz, Jovan Subotić...

Popili smo čaj u jednom od kafića sređujući utiske o današnjem danu. Došlo je i vreme polaska. Ukrcali smo se u autobus. Najpre smo otišli do Paragova da tamo pokupimo drugi deo ekipe koji je hodao oko četiri kilometra više od nas. Kada smo se svi popakovali, krenuli smo put Subotice. Uz veselo čavrljanje, putovanje je prošlo brzo i već razmišljam o narednoj akciji.

I da se osvrnem na značaj onoga kome je naše pešačenje posvećeno. U Bugarskom gradu Trnovu, pri povratku sa hodočašća iz Jerusalima, 27. januara 1236.godine, preminuo je Sveti

Sava. Rodio se kao Rastko Nemanjić, u vladarskoj porodici, pretpostavlja se između 1169-75.godine. Stvarao je srpsku crkvu, ali je mnogo učinio i za srpsku državu i njenu kulturu. Sveti Sava je prvi srpski prosvetitelj i zato se ovaj dan slavi kao školska slava. Srpska crkva, čiji je on osnivač, slavi ga kao sveca. Sava je bio prosvetitelj, arhiepiskop, diplomata, zakonodavac, kniževnik i hodočasnik. Smatra se i za velikog mirotvorca. Mirio je svoju braću, ali i celu Srbiju sa njenim komšijama.

Jedno verovanje se vezuje za današnji dan. Ukoliko danas zagrmi, to znači da će se u Srbiji dogoditi nešto veoma važno.

Postoje mnoge legende vezane za Svetog Savu, a meni je ova nekako veoma zanimljiva i poučna. Jednom prilikom su mu neki roditelji doneli tek rođeno dete da ga blagoslovi i da mu daruje sreću.

– Ja ću ga blagosloviti, kao što je i Isus decu blagoslovio, ali mu sreću možete dati samo vi, roditelji njegovi, ako ga zarana naučite: da radi, da štedi, da ne laže, da ne krade, da sluša, da je pobožno, da poštuje starije, da je u svačemu umereno; a naročito ako ga budete uputili da dobro čuva svoje zdravlje – odgovorio im je Sava.

Sveto Savo ti pomози da živimo svi u slozi!